

РЕШЕНИЕ

№ 2343

гр. София, 25.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова

Господин Ст. Тонев

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20221100501983 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 20205704 от 01.11.2021 г. по гр. д. № 16360 по описа за 2020 г. СРС, ГО, 68-ми състав е осъден „Ф.Х.” АД, ЕИК : *****, да заплати на Е.И. П., ЕГН: *****, следните суми: 9 484,80 лв. (девет хиляди четиристотин осемдесет и четири лева и осемдесет стотинки), представляващи брутно обезщетение по чл.222, ал.3 КТ в размер на шест брутни трудови възнаграждения на ищеца, дължимо поради придобиване от ищеца на право на пенсия по чл.68а КСО преди прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника със заповед № ТД- 1/19.12.2019г. на изпълнителния директор на „Ф.Х.”АД, и 526.93 лв. (петстотин двадесет и шест лева и деветдесет и три стотинки), представляваща обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за неползван от ищеца платен годишен отпуск от 7 (седем) работни дни, полагащи му се за цялата 2017г. по трудовото му правоотношение с ответника, заедно със законовата лихва върху тези суми, считано от датата на предявяване на исковата молба- 28.04.2020г. до окончателното ѝ изплащане, както и на основание чл.78,ал.1 ГПК сумата от 777.27 лв. (седемстотин седемдесет и седем лева и двадесет и седем стотинки), представляваща част от платеното от ищеца възнаграждение за един адвокат по делото, пропорционални на уважената част от исковете.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от ответника пред СРС - „Ф.Х.“ АД с изложени доводи за неправилност на постановеното решение. Неправилно съдът е приел в мотивите си, че оспорването продължителността на трудовия стаж при ответника не е проведено успешно. Чрез представеното в производството удостоверение от 01.07.2020 г. са установени периодите, в които ищецът е ползвал неплатен отпуск, чрез което се опровергава записът в трудовата книжка. Доколкото това не е отчетено от съда установената фактическа обстановка е неправилна и е приложен неправилно материалния закон. Неправилно съдът е приел, че се дължи обезщетение по чл.222, ал.3 КТ, след като в производството е установено, че ищецът е получил пенсия за осигурителен стаж и възраст едва с Разпореждане № *****/14.01.2021 г., а не към датата на прекратяване на трудовия му договор. Неправилно е решението и в частта на претенцията по чл.224, ал.1 КТ доколкото към датата на прекратяване на трудовия договор ищецът е бил в неплатен отпуск. През м.декември 2019 г. той е бил освободен от длъжността „изпълнителен директор на „Складова техника“ гр.Горна Оряховица и за времето, в което е изпълнявал последната той не е получавал трудово възнаграждение при ответника.

Иска се от настоящата инстанция да отмени първоинстанционното решение и да постанови друго, с което претенциите да бъдат отхвърлени като неоснователни. Претендира разноски.

В срок не е постъпил отговор на въззивната жалба от Е.И. П., ищец пред СРС. В подадена писмена защита от 20.06.2022 г. се излага становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на първоинстанционното решение, с което претенциите са били уважени като основателни. Счита, че решението на СРС е съобразено със закона и съдебната практика. Претендират се разноски.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси - само доколкото са посочени в жалбата.

Въззивната инстанция намира постановеното от СРС решение за валидно и допустимо като постановено при спазване на императивните процесуални правила на ГПК.

По доводите за неправилност във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че работодателят дължи на ищеца обезщетение по чл.222, ал.3 КТ, тъй като са налице предвидените в сочената разпоредба предпоставки - трудов стаж при същия работодател - ответник с посочена продължителност десет години към момента на прекратяването на трудовото му правоотношение и придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. С постановеното решение е прието, че работодателят – ответник дължи на ищеца и обезщетение за неползвания платен годишен отпуск по реда на чл.224, ал.1 КТ.

Решението на съда е правилно. Установената от първата инстанция фактическа обстановка е установена по идентичен начин и от настоящата инстанция.

Според разпоредбата на чл. 222, ал. 3 от КТ, която е относима към настоящият случай - при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителят е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, а ако е работил при същия работодател през последните 10 години от трудовия му стаж - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца. Обезщетение по тази алинея може да се изплаща само веднъж.

В производството е установено, че между страните е съществувало трудово правоотношение за периода 25.04.2007 г. – 20.12.2019 г. общо 12 години, 7 месеца и 25 дни, като ищецът е заемал длъжността „ръководител отдел в отдел „Финансово-икономическа политика и вътрешнофирмен контрол“ в ответното дружество.

Съществуващият трудов договор е прекратен със Заповед № ТД-1/19.12.2019г. на ответника, на основание чл.328,ал.1, т.2, предл.2 КТ, т.е. поради съкращение на щата, считано от 20.12.2019 г.

Установено е, че към 20.12.2019г. (дата на прекратяване на трудовото правоотношение между страните) ищецът е отговарял на условията по чл. 68а КСО, тъй като е имал необходимият трудов стаж за пенсиониране, но не са му достигали няколко месеца от изискуемата възраст по чл.68,ал.1 КСО. Това се констатира и по съдържанието на представеното по делото Разпореждане № *****/14.01.2021г. на ръководителя на ТП гр. София на НОИ, с което на ищеца е отпусната право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68 КСО, считано от 11.11.2020г.

За да е налице хипотезата на чл.222, ал.3 изр. 2 от КТ е необходимо кумулативното наличие на следните три предпоставки: 1.трудовете правоотношение на работника или служителя да е прекратено, като е без значение от кого, на какво основание и по какъв начин, 2. работникът или служителят да е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, без да е необходимо именно на това основание да е прекратено трудовото му правоотношение и 3. работникът или служителят да е работил при същия работодател през последните 10 или повече години години от трудовия му стаж, ако това е предвидено в Колективен трудов договор. В този период се включват всички периоди, които се зачитат за трудов стаж за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Не е необходимо трудовият стаж да е бил непрекъснат. Необходимо е той да е бил при един и същ работодател. Работникът/служителят не би имал право да получи заплащане на увеличения размер на гратификацията, ако през този период от време трудовият стаж при работодателя е прекъснат, само ако по време на прекъсването е придобил трудов стаж при друг

работодател. Когато не е налице смяна на работодателя, прекъсването на трудовия стаж не е от значение. Трудовият стаж обаче се прекъсва, когато работникът е бил в неплатен отпуск повече от 30 дни и през този период е полагал труд по постоянно трудово правоотношение при друг работодател. Времето докато е изпълнявал съответната функция при другия работодател не се зачита за трудов стаж при работодателя, с когото трудовото правоотношение се запазва. В този смисъл е постановеното по реда на чл.290 ГПК Решение № 60324 от 31.03.2022 г. по гр.д. № 763/2021 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС, което се възприема от настоящия състав.

С оглед така изразеното становище в цитираното решение, съдът намира за неустановено в производството, чрез представените пред първата инстанция удостоверение от 01.07.2020 г. издадено от изпълнителния директор на ответното дружество и договор за възлагане на управлението на Складова техника АД гр.Горна Оряховица от 23.01.2017 г., че за периода 25.04.2007 г. – 20.12.2019 г. ищецът е полагал труд по постоянно трудово правоотношение при друг работодател, в случая Складова техника АД, както и че е налице прекъсване на трудовия стаж при работодателя – ответник поради придобиване на трудов стаж при друг работодател за същия този период.

Както правилно е отбелязал в своите мотиви СРС представените удостоверение и договор за управление не доказват прекъсването на трудовото правоотношение между ищеца и ответника през процесния период. Последното, доколкото чрез удостоверените по официален път вписвания в трудовата книжка серия Т № 161372 на ищеца е установено, че последният е бил в трудово правоотношение с ответника за посочения десетгодишен период. Оспорване на вписванията в трудовата книжка-официален удостоверителен документ, не е проведено успешно от ответника, поради което правилно и законосъобразно искът по чл.222, ал.3 КТ е уважен като основателен. Доводите на въззивника в обратен смисъл, съдът намира за неоснователни. Удостоверените обстоятелства в сочената трудова книжка съответстват и на удостоверените в издадената от НАП справка за актуално състояние на действащите трудови договори за ищеца през периода от 25.06.2001 г. до 20.12.2019 г.

Освен това, съдът намира че въззивникът неправилно обвързва прекратяването на трудовото правоотношение на посоченото основание с поведението на работника. За обезщетението по [чл.222, ал. 3 КТ](#) не се изисква упражняване на правото на пенсия, а придобиване на това право. В такъв смисъл е и практиката на ВКС по [чл. 290 ГПК](#) в решение № 117 от 14.04.2010 г. по гр. дело № 4487/2008 г. на ВКС, II ГО, [решение № 311 от 14.12.2011 г. на ВКС по гр. дело № 88/2011 г.](#), III ГО на ВКС и [решение № 417 от 19.12.2013 г. по гр. дело № 61/2013 г.](#) IV ГО на ВКС, които се възприемат от настоящия състав. Обезщетението има гратификационен характер и съставлява парично изразена благодарност от страна на работодателя за продължителната служба на работника/служителя.

При тези съображения съдът намира че ищецът има право на обезщетение по чл.222, ал.3 КТ, поради което правилно и законосъобразно СРС е уважил исквете.

Доколкото не е установено в производството ищецът да е използвал полагащите му се 20 работни дни платен годишен отпуск за 2017г., то, за него се е породило правото на обезщетение по чл.224,ал.1 КТ. Изводите на СРС, че претенцията е основателна и доказана за установения размер 526,96 лв. за 7 дни (колкото се претендират с исковата молба - б.с.), представляващ неползван платен годишен отпуск за 2017г., настоящият състав намира за правилни.

Поради съвпадане изводите на двете съдебни инстанции, обжалваното решение ще следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора на въззивника разноски не се следват.

На въззиваемия се следват разноски на основание чл.78, ал.3 ГПК и такива са сторени в размер на 900.00 лв.- за заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20205704 от 01.11.2021 г. по гр. д. № 16360 по описа за 2020 г. СРС, ГО, 68-ми състав.

ОСЪЖДА „Ф.Х.” АД, ЕИК : *****, ДА ЗАПЛАТИ на Е.И. П., ЕГН: *****, на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата в размер на 900.00 лв.-разноски пред въззивната инстанция.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните с касационна жалба при условията на чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____